

NINA STANKOVSKÁ

AZ EGYEDI KONCERT

Koncertre menni – de teljesen egyedül, egy idegen országban. Sokaknak valószínűleg furcsa lenne ilyenben részt venni, hiszen maga a koncertezés a barátokról, közös élményekről szól, a kedvenc helyszíneken. Valamiért mégis azt éreztem, hogy baráti társaságban sokszor a zene háttérbe van szorítva, és sokszor elgondolkodtam azon, vajon milyen lenne egy ilyen eseményen részt venni egyedül. 2021-ben elkezdtem USA-ban tanulni, nem is sejtve, mennyi lehetőség vár rám – például ott élem át az eddigi kedvenc kulturális élményem, a The Happy Fits zenekar koncertjén.

Mielőtt élőben láttam őket a színpadon, már ismertem a Happy Fits zenét, de teljesen véletlenül találkoztam vele – a Spotify alkalmazás ajánlotta nekem az egyik leghíresebb dalukat, pár hónappal a kiutazásom előtt. Gyorsan megkedveltem őket, mivel sosem hallottam semmi hozzájuk fogható – indie, pop, rock, sokatmondó dalszöveg, egy kis cselló, egyszerű ötvözet mindennek, amit a zenében szeretek és élvezek. Mikor megtudtam, hogy a sok száz egyetem közül éppen ott fognak előadni, ahol én tanulok, fel sem merült a kérdés, hogy megyek-e vagy sem. Egyszerűen éreztem, hogy egy különleges este lesz, ahol muszáj ott lennem.

Nem tévedtem. A koncert színhelye egy kicsi, hangulatos terem volt, ahol olyan érzésem támadt, mintha mindenki ismerné egymást. Míg az előzenekar lépett fel, találtam magamnak egy helyet a terem hátsó részén, ahonnan teljes mértékben bele tudtam mélyedni a zenébe. A Happy Fits zenéje egyedi és magával ragadó volt. A dallamos indie rock stílusuk azonnal rabul ejtett engem élőben is. A lendületes ritmusok, az összehangolt énekek és az energikus gitár riffek azonnal a szívembe lopták magukat. Nem csoda, hogy rajongó lettem az első pillanattól kezdve. Ahogy a koncert közben átadtam magam a zene varázsának, valami váratlan történt. A banda menedzsere odalépett hozzám, és megkérdezte, hogy élvezem-e az estét. Meglepetten bólintottam, ő pedig meghívott, hogy csatlakozzunk hozzájuk a backstage-ben a koncert után. Ez számomra hihetetlen megtiszteltetés volt. Úgy éreztem magam, mintha főszereplő lennék egy filmben, aki épp most éli át a nézők által várva várt pillanatot.

A backstage-be lépni olyan volt, mint amikor hosszú idő után újra lehetőség nyílik találkozni régi barátokkal – teljesen természetes. A zenészek mosolyogva üdvözöltek, rögtön belemerültünk egy beszélgetésbe a zenéről, az útjaikról és az inspirációikról. Hihetetlen érzés volt látni, hogy a színpadon lángoló energiájuk a való életben is ugyanolyan ragyogó. Így képzelem el az igazi művészeket – akik olyan beleéléssel és szenvedéllyel beszélnek a zenéről, mint ők. Az este során újra megtapasztaltam az életemben azt, hogy a zene nemcsak egy szórakoztató időtöltés vagy mulatságos tevékenység, hanem egyfajta ünneplés, amely összekapcsolja az embereket, és olyan érzelmeket hoz felszínre, amelyeket nehéz szavakba önteni.

Bármennyire klisének hangozhat, abban a pillanatban, amikor csukott szemmel álltam a teremben és éreztem a zene minden egyes rezzenését, nagyon szerencsésnek tartottam magam. Ez az élmény hozzájárult ahhoz, hogy még jobban megszeressem és értékeljem a zenét, és ráébredtem arra, hogy az valójában milyen fontos szerepet tölt be az én életemben és általában az élet ünneplésében.

Ez az este és a Happy Fits koncertje emlékezetes pillanatként marad meg bennem, amit mindig nagy örömmel mesélek az embereknek körülöttem. Ha esetleg kíváncsiak lennétek, milyen fajta zenekarról beszéltem, akkor ajánlani tudom a „Heart of a Dancer” című dalt, ha éppen táncra perdülni van kedvetek, és a „Little One” dalt, ha egy kicsit hátradőlhetek pihenni.